

El dimoni

Dg, 27/11/2011 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Cada vegada que he visitat el monestir del Sacro Speco, a Subiaco (Itàlia) m'he sentit fascinat. Una construcció aferrada a la roca, que gairebé es confon amb ella. En aquest lloc, Benet de Núrsia va passar-hi tres anys de soledat i meditació, de pregària i d'immersió en la naturalesa, pròdiga d'un verd penetrant, amb el cant de l'aigua al fons de la vall. El temple té nombroses pintures, que recullen la vida del sant i altres temes religiosos, inclosa una pintura de Francesc d'Assís. En un passadís, apareix la figura del dimoni. Qualsevol treball interior profund, tard o d'hora, té molt a veure amb el dimoni, amb qui se sosté una lluita amb totes les forces. La temptació que va experimentar Benet, anunciada per «una au petita i negra», va ser tan virulenta que, sant Gregori Magne va escriure: «Vençut per la passió, ja gairebé estava decidit a deixar la soledat.» La gràcia de Déu el va mantenir ferm. El Rector d'Ars i el Pare Pius no restaven a la saga. La Mare Teresa de Calcuta va haver de discernir, com ella mateixa va escriure, si la crida que sentia procedia de Déu o era un engany del dimoni. Fins i tot a Els Pastorets, el personatge del dimoni adquireix sempre una notable rellevància i vol impedir el triomf de la vida i de l'amor. Les seves argücies són proverbials perquè és magistral en l'ús d'estratagemes.

Molts debats sobre el dimoni se situen en l'àmbit ontològic: existeix realment el dimoni? A la pràctica, hi ha diòcesis que disposen d'un exorcista que intervé en situacions delicades. En el terreny existencial, les forces demoníaqes, sovint camuflades, irrompen en la vida de les persones i en el si de la societat. Esperar un cara a cara no acostuma a conduir a res, però la presència subtil del dimoni resulta efectiva. Es pot pensar que es tracta d'un recurs infantil per adreçar vides i exigir uns comportaments determinats, basats en la por. Jesús va passar la prova. Abans de lliurar-se de manera explícita a l'anunci del Regne de Déu, se les va haver amb el temptador. La força de la Paraula va bastar per il·luminar les seves decisions. La seva acció va consistir, entre altres coses, a alliberar les persones dels seus dimonis, i les va recuperar per a la veritat, l'amor i la llibertat.

Sense vida interior, sense vida espiritual, no hi ha consciència del dimoni. Ignorar-lo, que és una característica de la cultura actual, no n'evita les conseqüències. El dimoni de l'avarícia i de la cobdícia ha dominat tant les persones amb grans responsabilitats financeres que aquestes ens han enfonsat a tots en una crisi galopant, d'efectes catastròfics. El dimoni de la ira desferma actituds intolerants que arrossequen pobles sencers cap a la guerra i la mort. El dimoni de la vanitat ens llança cap a un món d'aparences i d'enganys, sense cap consistència. El dimoni de la luxúria instrumentalitza l'altre i el converteix en un objecte per al meu caprici, fins i tot empenyent a la violació, a la pederàstia o al maltractament. Hi ha tants dimonis i estan tan actius!

La paraula dimoni, segons l'etimologia grega, apunta a ruptura, a separació, a engany. L'amor uneix; la força demoníaca separa de la font, de l'essència, de la virtut... La realitat infernal pot rebre molts noms, però qui segueix un itinerari espiritual experimenta, de tant en tant, uns combats gens fàcils, dels quals en pot sortir triomfant si confia en Déu. Si apel·lem a les idees, el dimoni és gairebé un artifici. Si baixem a la realitat de la vida, en podem rastrejar la presència.